

Ковальов Володимир Володимирович

Ковальов Володимир Володимирович, сержант, стрілець-санітар другого відділення третього патрульного взводу першої патрульної роти патрульного батальйону.

Мій брат, Володимир Ковальов, народився 21 березня 1979 року в селі Некременне Олександрівського району в багатодітній родині. Закінчив Некременську загальноосвітню школу і пішов працювати в колгосп помічником тракториста, жодної роботи не цурався. Односельці згадують мого брата як добру та чуйну людину. Він завжди був готовий прийти на допомогу, підтримати рідних та друзів.

Володимир був турботливим сином, надійним чоловіком для дружини, люблячим батьком. Він обожнював своїх сина та доньку. Володимир будував плани, мріяв і вірив, що все краще у нього ще попереду.

Я згадую слова мого брата Володимира, коли спілкувався з ним під час відпустки: «Леоніде, я хотів би, щоб майбутні покоління знали і пам'ятали, якою була насправді війна, та ніколи не забували Героїв». Володимир ніби відчував, що це остання наша зустріч, він щохвилини з кимось спілкувався, неначе поспішав кудись і боявся чогось не встигнути.

Володимир загинув 1 березня 2023 року внаслідок ворожого мінометного обстрілу, виконуючи бойове завдання поблизу населеного пункту Кузьмине Луганської області.

Наша мати, Ніна Володимирівна, тепер весь час говорить: «Найтяжча дорога в усьому світі – це дорога до рідної дитини на цвинтар»

Мого брата немає поруч зі мною, але я відчуваю його підтримку, я пам'ятаю його посмішку і виконуватиму його настанови.

Герої не вмирають! Вони живуть у наших думках, у наших серцях, у наших справах!

*Спогади брата Ковальова
Леоніда*

